

[Ministeren for kulturelle anliggender]

at se begrundelsen for, at man ikke vil vente de få måneder, til denne betænkning foreligger.

Det er ganske vist eliteidrætsudvalgets opgave at udtale sig om eliteidrættens vilkår, men i udvalgets kommissorium angives det netop, at vurderinger og eventuelle forslag skal fremsættes ud fra en analyse af helheden i idrætten. Den kommende betænkning må derfor forventes at ville fremlægge materiale til en bred belysning af idrættens vilkår og dermed udgøre en tiltrængt revision af idrætsbetænkningen fra 1974 – den, der hedder betænkning nr. 709 – om idrætten og friluftslivet.

Det, der kaldes den brede idræt, har generelt set rimelig gode kår i Danmark. Investeringer i idrætsanlæg har i løbet af de sidste ti år ført til en tredobling af halkapaciteten, så der i dag er over 1.000 idrætsbarer, og også i udendørsanlæg har der været foretaget betydelige investeringer.

De offentlige udgifter til idræt er steget meget kraftigt siden starten af 1970'erne og udgjorde i 1982 mere end 1,6 mia kr., hvoraf kommunerne alene tegnede sig for de 1,4 mia kr. Disse tal betyder selvfølgelig ikke, at vilkårene ikke kan forbedres yderligere; ikke mindst de senere års meget stærke tilgang til idrætten, først og fremmest af de lidt ældre aldersgrupper, stiller krav til kapaciteten.

Som bekendt står vi i disse år med et helt uomgængeligt krav om begrænsning af de offentlige udgifter. Det er regeringens hensigt at gennemføre en sådan politik, og det er på denne baggrund vanskeligt at argumentere for, at generelle krav om besparelser på de kommunale udgifter helt og aldeles skulle friholde idrætten. En sådan holdning har den organiserede idræt da heller ikke givet udtryk for; her er man rede til at tage sin del af byrden, forudsat at man får indflydelse på eventuelle besparelsesforslag, og det har man bl.a. fået i forbindelse med den kommende revision af fritidsloven.

Hvad angår eventuelle besparelser i de ikke-lovbundne kommunale tilskud, må det naturligvis medgives, at en sådan udvikling kan være konsekvensen af en decentraliseringspolitik og dermed et spørgsmål til afklaring i den lokalpolitiske prioriteringsdebat.

Det er et uacceptabelt grundlag for en idrætsdebat at sammenkæde nogle forholdsvis minimale tilskudsinitiativer for eliteidræt-

ten med udviklingen i det samlede offentlige tilskud til idrætten. At sammenligne beløb af størrelsesordenen nogle få hundrede tusinde kroner med kommunale milliardtilskud er ude af proportion. Det er vanskeligt at se nogen begrundelse for at undlade at fremskaffe visse midler til eliteidrætten, som for mange er en højt skattet del af den organiserede idræt, hvis disse midler for det første ikke fragår breddeidrætten og for det andet hviler på menneskers interesse i at bidrage frivilligt, således som det f.eks. er tilfældet med tanken om at støtte et sportsfrimærke til en overpris.

Regeringen værdsætter eliteidrætten, det er en god underholdningsform, og den skaber interesse for de øvrige idrætsaktiviteter, men den er knyttet sammen med den brede idræt, og det er fortsat til bredden, hovedparten af ressourcerne skal anvendes. Regeringen vil derfor ikke acceptere en idrætsdebat, hvor ethvert initiativ til gavn for eliten skal tages som udtryk for en manglende anerkendelse af breddens støttebehov.

Forhandling

Tinning (VS):

Min fulde tilslutning til ministeren for kulturelle anliggender. Hvis der var nogen, der ville stille sig op og i al plathed hævde, at hver gang regeringen forsøger at støtte eliteidrætten, er det et angreb på breddeidrætten, så ville jeg også sige: lad os holde op med den debat og gå en tur i det forholdsvis gode vejr, det ville da være mere konstruktivt. Men det er heller ikke det, der foregår, det er faktisk noget helt andet, og det ved kulturministeren også ganske udmærket, men hun har åbenbart i sit første indlæg valgt at se bort fra det, og jeg skal da gennemgå det, så alle kan være med.

Jeg er enig med ministeren, når hun siger, at dette er et »lidet konstruktivt tidspunkt«. Jeg havde egentlig også foretrukket, at vi havde ventet på eliteidrætsudvalgets betænkning; den har vi allerede ventet så længe på i forvejen, at vi vel nok kunne vente yderligere nogle måneder. Når den så var kommet, kunne vi have sagt: godt, hvad fortæller den os, hvad kan vi bruge den til i henseende til idrætspolitik?

Men der sker jo faktisk det, at regeringen fører idrætspolitik og fører eliteidrætspolitik.